

REPRINT PRVA DVA BROJA LISTA “GLAS GIMNAZIЈALCA” (1960. GODINE)

5 RIJEČ

Abdul – Verhat Latifović

Mirko Popović

Hidaeta Rglibegović

Taib Škiplje

Spasiro Žuža

*Milija Babović
direktor*

*Stevan Pekić,
nazr. stariješina*

Mara Pantelić

Hilmiya Šabić

Rizaib Delić

Miloš Drađićević

Nedžad Šabić

Safet Šabić

Mirovan Đurđević

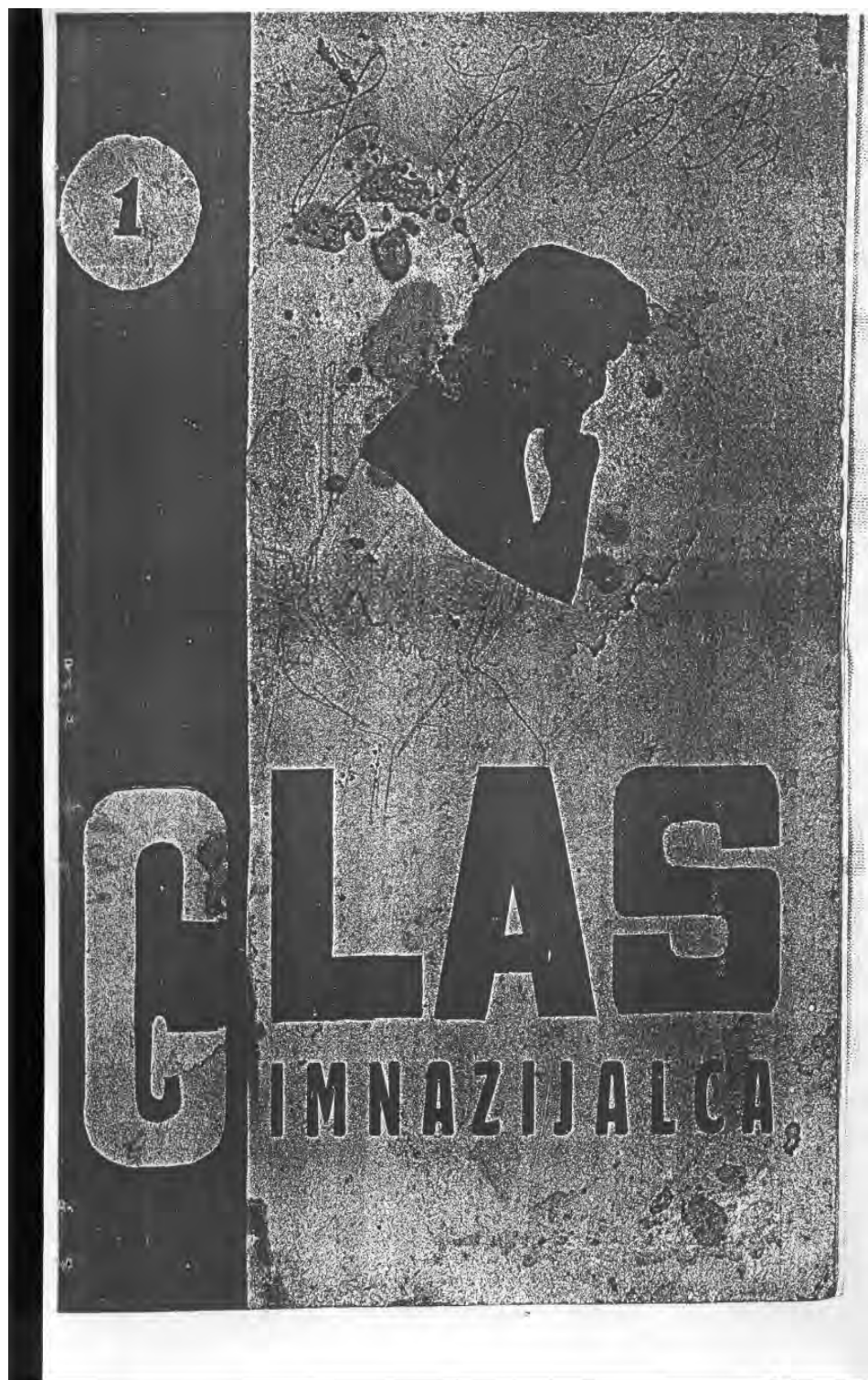

Muharem Zildžić

Nusret Prohić

Prva generacija maturanata gračaničke gimnazije (preuzeto sa panoa u holu Gimnazije)

Otišao si...

I

Otišao si, a ne znam zašto
i razilili smo se kao da nije zadnji put,
ipak želim ti sreću mili,
da nadješ sreću novu kut.

II

Otišao si i samo rekao „zbogom“
suza se zablistala tada u oku mom,
želim ti da nadješ iskrenu ljubav
onakvu kao što je ja gajim u srcu svom.

III

Otišao si i odjek koraka tvojih izgubi se u
daljini
suznih očiju ja te ispratih mili,
pitam se da li će ikada sretna biti,
kao onda kada smo zajedno bili.

IV

Otišao si, jer misliš da je tako moralo biti,
a eto voljela sam to, jer to sam dar smjela
da li će drugog voljeti moći
kad sam tebe ja voljela htjela.

V

Otišao si, tako sam htjela mili
da ti poklonim sve snove i ljubav svoju,
a za uzvrat nisam tražila mnogo
jedino da mi daš toplu ljubav tvoju.

VI

Otišao si, a krivicu ja ću zato da snosim
jer da te optužim to nikako ne bih
ta šta mogu kad te još uvijek volim
i želim ti sreću koliko i sebi.

VII

Otišao si, a ni samu ne znam
koliko ću dugo tebe da volim samo,
tako znam da smo se za uvijek razilili
i da ćeš da odeš drugoj nekoj tamo.

VIII

Idi mili, idi i zaboravi me
i posljednje moje ti primi zbogom
zbog ovog rastanka ja ću da patim
i proklinjem sudbinu što me rastavi s tobom

Puroč Zlata II-a

ODLAZAK

U sobi vlada grobna tišina. Majka sje-
će hljeb za ručak, dok sin Haso trpa neku
staru bluzu u torbu. Sve je spakovano. Još
samo nekoliko trenutaka i Haso će napu-
stiti majku. Odlazi u šumu, odlazi svojim
drugovima u partizane.

Ručak je bio postavljen. Sjedoše da pos-
ljednji put ručaju zajedno. Poslije kratkog
ćutanja majka upita sina: »Zašto odlaziš si-
ne? Zar ti nije žao da me ostavljaš samu
među ova četiri zida? A ni tebi, sine, neće
biti lako. U šumi mogu samo zvijerke da
žive. Vi, ljudi nećete moći izdržati«.

»Ove riječi su joj zaustavile dah. "Do-
movina" me zove, majko, otpoče Haso tihim
glasom; Svako razara posljednje ostatke
otadžbine. Ne mogu ja to gledati. Ne mogu!
Ja ne želim majko poginuti. Znam zašto
se borim. Tražim pravdu koja se može da-
nas samo borbom dobiti«.

Pojedoše i posljednji komad hljeba što
se nalazio na stolu.

Haso prebaci torbu preko ramena, polju-
bi majku i ode koračajući smjelim koraci-
ma i pjevajući tihim glasom:

»Spremaj majko svoga sina,
jer ga zove domovina«.

Vehabović Adna II-c.

Kraj grobova roditeljskih

Hram se sruši, nesto božje,
Otac umro, nemam majke.
Ostadosmo svi sirote,
Priroda nam vreću ole,
I zari je plaštom svojim.
Pokraj groba evo stojim,
I prolecam suze erele.

II

Srce mi se steglo jače,
Duša moja tužno plače..
Zar prirodi nije dosta,
Zadnje uze što nam osta,
Zadnju zraku mog života.
U eroj tamni plašt umota,
I odnese u dubine.

III

Uzeli grubeu zemlje spjele,
Sa grobova gdje mi leže.
Roditelja mojih duše,
Vlastite me suze guše.
I niza lice kiplju dole,
Već me vlažne oči bole,
U tijelu mi skroz praznina.

IV

Do nogu mi brat najmlađi,
Hladno grobje ljubi žarko.
I dočeka: „Oče, majko!“
Grušeći se u suzama
Koljena mi kadrhtaše.
Drije suze se skotrljake,
I zalije oba groba.

BEGANOVIĆ DERMAL I raz.

Iz nepisanog dnevnika

Tišina.

Mjesecina je.

Sjedili smo nepomično čuteći. Mjesec se probijao kroz guste grane rascvjetane lipe i svoje filtrirane zrake proslapao po njenoj plavoj kosi.

Kuda da se uputimo? U svijet bajki i priča? Da me ponesu u kraj što ga gledamo u mutnom snu? Ili da potražim neviđena čuda, daleko — daleko od školskog razreda, naših običnih ulica i čitave čaršije?

Čežnja goni, muči, grize, potkopava, da se upravo to neizrecivo, to bezimeno otkrije. I na momente kao da je ta mučiteljica, čežnja uspjela dočarati već gotove likove, prikaze i siluete, čitave i zaokružene. Samo da ih čovjek dohvati i time, osvoji. Ali prolaze pruge i blizu je ponor i dalje ostaje prazniza leđa mojih drugova, iza njihovih pogubljenih likova iza crne ploče, iza školskog zida, iza dubokog jarka neke provalije postoji to bezimeno, ono je daleko, a toliko blizu. Ono postoji, smijer mojih pruga jasno pokazuje kuda se mora krenuti, da se to otkrije. Postoji taj moj univerzum, postoji negdje i sklad, postoji negdje i Putuju li moje pruge u prazan san? U nedogled? U beskraj? U irealno? To ne znam, samo mi je jasno da u mutnom i maglovitom spletu oblika poprimaju neke forme, svakim danom sve jasniji, sve određeniji lik ženski. I taj lik stovrstan, svaki čas drugi i drugačiji lebdi nedohvaćen pred dalekom perspektivom uporednih crta mojih pruga. Prekriva siluetu cilja. Realno, ili irealno? San ili java? ili bolje rečeno: san i java, varka i istina, i pruge putuju usporodno u beskonačno. Mladicu, one se ne dodiruju nikad, a ti želiš, ti čežneš za onom tačkom gdje te usporodice postaju jedna! A pred tobom je žena, „a daleki su putevi i dožene“ rekao je neko, a kamoli tvoj cilj. Mladicu, ti se obmanjuješ, ti putuješ u ništa.

Ali ipak moje pruge postoje, bar za tren postoje. „Idemo kući čekaće me tetka“, prekinu me njen tihi glas. Zabilježio sam datum na klupi. Krenuli smo čuteći. Gužve na korzu nije bilo. Sve je bilo tiho.

MILOŠ DRAGIČEVIĆ IV

Izgled mog mjesta zimi

Bjelina i šamo bjelina! Tako bih možda neko uzviknuo da vidi moje selo u ove zimske dane sa ceste. Snijeg je zavejao malo seoce pa se ništa ne vidi, sem nekoliko ogromnih hrastovih stabala i beskrajne daljine. Tu se jedva primjećuje nekoliko rastrkanih kuća. Sa jednog brežuljka iznad seoce ta vijuga putić za selo. Na kraju kojim se taj put približava selu, djeca, većinom učenici iz obližnje škole, napravili su svoje klizalište. Sanke prosto lete kao vihor. Mali vozači sjede na sankama prilikom vožnje pomalo naprijed pogureni da bih se održali u stabilnom položaju.

Kada se vraćaju sa sankama na novu vožnju cvrkću o brzini sanki, o udobnosti vožnje, rjeđe o školskim zadacima. Glavni seoski put je opustio. Najčešći prolaznici su učenici koji idu u školu.

Salkić Mustafa I-b

Potok

Sa stijene umorno se voda sliva,
Niz padine blago klizi... Lom!
Brda kapljica malih, obasjanih
K'o da ih u igru mami sunca zov.

Niz padinu rijeke uz eho i lom
Nabujali val kamenčiće goni,
Nosi ih niz stijene i u vodu baca
Uz prodoran zvuk k'o da zvono zvon!

Mihajlović Tošo I razred

TEBI

Nisam ti to nikad priznao, ali osjećam da te volim. Ne samo da to osjećam nego sam i svjestan toga. I kad moj izbezumljeni pogled luta po ogoljelim liticama brda moga mjesta i onda kada se on kupa u prozirnim vodama na proljetnom suncu, kada se uvlači u loptaste pupoljke krizantema i đurdevina i onda kada puzi po listićima raznobojnih karanfila, kao da te u njima traži.

I ima nešto tvojega u svemu tome. Nalazim te i u svim ljepotama godišnjih doba. Vidim te s proljeća sa vijencima ispletanim od visibabavi ljubičica, ljeti u mirnim vodama rjeke, u jesen kao da osjećam tvoja nježna ramena i obli vrat kako se grči od mojih poljubaca, zimi kao da me svojim zagrljajem upljaš u sebe.

I onda opet jedna zagonetna misao prostruji mojom glavom. Sjetim se tvoga zanesenog pogleda i tvoje glave u mojim rukama na domak meni. Kao da ovoga trena osjećam u svojim rukama tvoje meke kose dok ih sklanjam sa tvoga nježnog lica tako toplog i zarumenjenog. I opet tvoj pogled se uvlači u mene, osjećam kako me svog prožima i kako se bori sa osjećajima moga srca. I nikad dovoljno spoznaje da odgonetnem tajne misli tvog pogleda. Nije li on lažan? Ne! To ne vjerujem! Ali, on je za mene ipak veoma zagonetan. Zagonetniji i od moje čežnje i od moga nespokojstva. Uvijek isti. Pogled koji ništa ne govori. Dostojan i zagonetan. Koliko suprotnosti između njega i blagog osmjeha koji joj na momente prekriva onaj tajanstveni izraz lica. Ali i taj osmijeh kao da mi se svirepo podsmijehuje.

Kao da mi govori da je sve to samo obmana. Osmijeh koji zaledi u mojim žilama i posljednju nadu o kojoj tako često maštam.

Pa ipak i pored sve te njene zagonetnosti i pored svih mojih izbezumljenih čeprkanja po praznom i pored one ledene strepnje koju kod mene izaziva ona njena šarmantna pojava, moram priznati da je volim.

PROHIĆ NUSRET IV razred

Sutjeska i Kozara — Simbol borbe i pobjede

(Nagrađeno III nagradom na nagradnom konkursu
povodom 20-godišnjice JNA.)

KOZARA:

*Sutjesko, sestro plahovita,
viđe li borbe i Tila?
Sredok si borbe bila,
kad bratska kre se tila,
kad pade brat do brata
borac Srbin do brata Hrvata,
Reci mi sestro padeš li mnogo
da li je bilo sinova mojih,
dal' ostah žić od njih koji?*

SUTJESKA:

*Kozaro, sestro mila,
to ljese najpaša sila.
Tu vidjeh borce i Tila,
krštan momak ko jela vila.
Pod njim zemlja se tres,
silnu je pocio vojaku.
Tu pade brat do zrata,
borac Srbin do borca Hrvata.
Padoše skupa u lokri krvi,
i troj ih je sinova bilo,
padoše junaci na moje krilo.
Krvlju moje polise skute,
zališe krevlju prašnjave pute.
Padoše hrabro do poslednjeg.
I još sam vidjela sestro:
Komandant Sazu Ornogorca,
prvog u borbi, najboljeg borca.
I on je pao sestro,
Mnogo ih je ovdje palo,
al' nije zahud bilo.*

KOZARA:

*Ej, Sutjesko, sebo moja,
mnogo sam i ja viđjela boja.
Mnogo je krenika na mene palo,
nevine djece mnogo je palo.
Na moje tijelo grob je do groba.
Kose su moje krvlju natopljene,
moje su čerle ruke polomljene,
oči su moje mutne od bola!
Al' još se sjećam minulih dana,
kad naša djeca krenuše sama
u boj za drugu otadžbinu.*

SUTJESKA:

*Kozaro, sestro, upamti ovo:
Zemlja će ova dugo da živi!*

BEGANOVIĆ ĐERMAK

Divno je steći prijatelje

Prvi dan sam u školi u koju sam došla iz druge škole. Prvi dan u novoj sredini i to na izletu. Pitam se da li treba da se bojim ovih ćutljivih, nepoznatih lica. Zašto mi ta lica izgledaju nepovjerljiva?

Pitanja i samo pitanja! Pitanja bez odgovora. Zašto mi na njih ne odgovaraju? Zašto okolina oko mene samo ćuti? Zašto mi se sve to tako prkosno smije? Smiju li mi se zaista ili se meni u ovim trenucima to samo čini?

I tako išla sam ćutke ne moleći ni za čiju riječ, riječ prijateljstva. Oh, kako bi rado zaplakala! Kako bi samo rado vikala iz sveg glasa da me čuje i onaj mrav tamo što se vuče uz onu trešnju, ova pčelica, drug, drugarica koja korača pored mene.

Čula sam u sebi svoje pokajničke riječi: „Zašto sam došla u ovu školu, u ovu sredinu?”

Pitanja i samo pitanja! Pitanja bez odgovora. Idem i već skoro ništa ne čujem, ništa ne vidim. Zar su oni zaista neprijateljski raspoloženi prema meni? Zašto kad me skoro i ne poznaju? Zašto kada sam tek prvi dan s njima? Trgnula sam se iz misli. Zauzimali smo se, upitala sam kako se zove mjesto gdje smo stigli. „Kiseljak”, iz gomile se čuo glas. I ja sam jasno upila u sebe taj glas tražeći u njemu i najmanji znak prijateljstva. Razmišljala sam. To nije bio odgovor preko volje. Taj glas je bio prijateljski. I sama sam sebi rekla: „Možda oni i nisu takvi kako ja mislim”. Ubrzo su ljepotu svega oko mene upotpunili zvuci lijepih melodija, a ja sam se ponovo vidjela bez ijednog prijatelja u oazi pustinje. Tada mi je neko doviknuo: „Hajde da igramo, pridji nam!” Sada su svuda oko mene samo nasmijana lica, lica koja kažu: „Dodi, budi s nama!” Sve sam to gledala kroz prozirnu zavjesu svojih suza, i sada sam sebe vidjela u oazi okruženoj prijateljstvom. Kako bi tek sada rado vikala suncu, brdima i svima: „Oni su moji prijatelji, drugovi, ja sam sa njima”. Zapaljeno nebo nam je nagovještavalo da treba poći kući. I ja ne videći sebe više kao pridošlicu u društvu mladića i djevojaka, išla sam zagriljena s njima.

Moj glas je tonuo u mnogo glasova.

I sve to: izlet, pjesma, zapaljeno nebo, sve mi se to sililo u jednu divnu melodiju, najljepšu melodiju koju sam ikada čula, melodiju koja razvija prijateljstvo i drugarstvo.

PURAC ZLATA IIA RAZ.

НОВОГОДИШЊЕ ВЕЧЕ

Joш je dan празник, Joш je dno "наше вече". Веселе, шесма и шес до заре. Дворане пуне. Joш ми бруји у хисама онај весели жагор, на моменше имјешан са акордима најновијих забавних мелодија, на моменше испуњен смјехом, занесених дјевојака. Атмосфера каква се ријетко догађа.

Сала тједно освјетљена. Свјетлосћ се уморно протвара кроз разнобојне паишне омотаче милујући ваљана весела лица бојама свих нијанси.

Какво уживање за романтичне шивовел!

Тако, у хелу, за једним сислом, никад крај веселу. Веселе се као да шо никада неће више биши у сисању. Поред њих за једним сислом шивина. Двоје сеје и размишљају. Није шо оно забринутло размишљање. Далеко од шова. На шрећушак њихови сивидливи погледи, укришћавајући се, ошкривају царство машине и среће. Али, свако се на свој начин весели. Тешко је ући у чојека и ошкрипили шива да радује. Свако своје жеље бржино чува и свакоме се чини да ће му ил друзи, ваљатељ одијеши.

На другој сипрани дворане шес. Плешу разнобојне шивине дјевојака. Све се уздигло, ошвишло негде у недоглед, у оно недокучиво а ишај шу, у оно шиво бивања дубоке шрагове у живошћу чојека. Вријење као да шивоји. По први шив као да је зашћављено. Али оно ишај шече. Његов шок ошћавља за собом, шивољу младалачку шивомену. Као да смо се ошргали од шиварности, од живошћу. Нико и нешћуши да ће одмах после ове вечери живошћу шивошћу оним шивим шивнем на моменше веома наивним за данашњег чојека.

Весели се ошћидина! У су и прва маштранишћу! Шивра ће од њих шивошћушћу шивди, а шив до чојека је и шив како шивај.

Али ошћавимо брже и размишљања. Ирајмо! Плешимо! Шесимо се! Неочекује се Нова година шивошћу. Нека бар ово вече бује нека мјера за вријење, која ће нам шивошћушћу до шивошћушћу.

ПРОХИЋ НУСПЕТ IV РАЗ.

Зимско предвечерје на ријеци

Снијег се ухватио на тврдо дрво моста, стегао га и претворио у један сив дно ледене пустиши. Приближавао сам му се. Све јаче се чула хука, час са једне, час са друге стране у хиљаду тонова и нијанси. Црна вода је личила на лоше пиво, које се из не знам којих разлога пушило и бацало са треском комаде леда на натруле, али још снажне стубове моста. Поћох тијесном стазицом уз ријеску док ме је пара, која се као из котла дизала са воде, полако пратила губећи се у врховима врба. Један сељак отресајући раменима свог подераног капута истјера од некуд снажног коња и потјера га у правцу воде. Коњ троним покретима дође до ријеке и начуљивши уши дође до погледа прије него што

поче пити. Лагано, ријеком је пловило неко стабло, слично скелету, животиње и на њему двије уморне вране. Тихо и непримјетно спуштала се густа зимска маглица вјесник ноћи. Пожурих према селу од чијих се свијетлих прозора чуо далек лавезж паса. Свуд около, у далекој бјелини палила су се свијетла. И ријека као да хтједе прославити овај тренутак заустави дах. Жубор постаде тиши. Мјесец исплови изнад брда, купајући се у свом достојанственом сјају. Кроз косу врба зазвижда ноћни вјетар. Ријека, на којој санте опет зазвонише, личила је на тмаст, непрозиран понор.

Милан Петровић

КЊИЖЕВНИ ПРИКАЗИ

ИМПРЕСИЈЕ О ПРОЧИТАНОЈ КЊИЗИ

Иво Андрић: „На Дрини ћуприја“ (Дјело награђено Нобеловом наградом)

Већ из првих страница овог ремек-дјела наше савремене литературе избија пред нас мошћ на Дрини као симбол вјечности у врлологу историје над ху-чном Дрином. Као да сјаја шири вијека историје, скамењена за вјечност. Као да све поистама кроз његове широке лукове, као да из његових лукова не шече само Дрина него и једна историја и прича о једној касабѣ и људима.

И као што Дрина шече испод величанствених лукова, шече и врјеме њим обалама носећи све ново: обичаје, људе, државе. Једино ћуприја остаје да му пркоси бијела и величанствена.

Узалуд очекујемо главну личност.

„Главна личност“ је мошћ што је израсла из бола и очаја везирове душе и ишање поробљеног народа. Главна личност је народ, врјеме или историја.

Умирале су генерације, настјале су револуционарне промјене али мошћ је сјајао поносан и бијел пркосећи вре-мну, ниједи свједок постојања. Из вре-мена које шече излазе пред нас чисти-нејаде личности које предшављају на-род и његову историју. Они живе и раде у окриву ћуприје скоро фатално везани за њу, она влада њиховом судби-ном, њиховим живошом. Крв српских у-станика обојила је зидове ћуприје, ње-на ограда предшављала је посљедњу обалу живоша, док се у испод врјеме човјек на њему осјећао „као на чаробној љулашци и земљу пролази, и водом пло-ви, и простором леши и-ошћ је чврсто и сигурно везан за касабу и своју бије-лу крв“. Док се на његовој кацији смје-њују личности: Ђорџан-вјечни предмети за забаву докони касабѣ, болно и ду-боко нас дирне трагедија лијепе Фаје, личност Алихоџе постоје шћ који се не заборавља, постоје симбол онога што пролази шћмом Дрине у неволат, до-шле је мошћ уздигнућ изнад сваког вре-мена и друшћеног збивања.

Доласком Ауштрије касабѣ настјавља да живи нијемим шћпором сјајом које све више нестје иза завјесе ормена и нова шћјада личности, нови покрешти, нова шћремљења. Све што збћнује касабу која се грчевишћ хваћта мошћу уз-алуд покушавашћ да зашћави врјеме. Умире и Лошћка личност коју је ро-дило ново врјеме. И кад је настјало ви-

хор раћа мошћ је сћјајао као осућен и-змећу два зараћена свијешћа.

Животисан сћшћ који је савршен, дра-матичност, изванредна психологија до-вољни су да нас пошћуно пренесу у шо-кове историје. Заиста заслужено највеће књижевно признање.

А ми смо поносни, јер Иво Андрић је расћао у срцу наше земље, „На Дрини ћуприја“ је наша историја.

Мухарем Зилћћ IV разред

ПРИКАЗ „ПИЛИПЕНДЕ“ ОД СИМЕ МАТАВУЉА

Од самог почетка писач жели да на што реалистички и убједљивији начин при-каже слику велике биједе и очаја који је владао у Далматинској Загори поло-вином прошлог стољећа. Он нам предочује собу сиромашног сељака, собу која зашћима чистићу крвћу исцћунену зашћу-љивим димом, са огњишћом на коме вр-и вода, собу, у којој постоје само чаћ и два људска бића, којим пријешћ смрћ од глади.

У тој перодној години били су пого-ђени маће више сви православни Дал-матинци. То је брзо зочићла влада „ша-мниће народа Аушћро-угарске монар-хије. Сваком је пошћено запошлење на градњћ ирће и брашно, али шћребато се „ушћасћи“ што јестћ ирћеби у унијашћу вјеру, државну вјеру монархије. Многи су пошћасћили, они су шћме игнорисали и издали не само своју вјеру, него свој народ, ирћеке и свој образ оцрнили, ире-ма онима који нису пошћли њиховим, шћрагом, једним од оних малобројних ме-ћу којима је био Пилипенда. Пилипенда се обраћа богу. Он га не грди због шћ-шког сћћања у које је зашћо, он га само ишћа: „Зашћ обшћесни и охочи богашћишћ боље живе од оних шћврде вјере, а ира-зног сћмомака“. Он, крћћућ у град, сре-ће Јована Кљаћу сћарца који се „иод младе дане борио, а на крају пошћсћио и „ушћисао се“. Јова се сћиди Пилипенде, али покушавѣ да се извуче обећавајућ да ће кад презими ирћеби у сћару вјеру Пилипенда му одговара ошћро, ријечима шћрћшћ али јаким и пошћжавашћим.

Кад је Кљаћо нестјало, Пилипенда ок-ружен лицемјерсћвом, издајом и јавом зашћаче на голом, шћвдом, друму.

Милан Пештровић

Sport-Sport-Sport-Sport-Sport

Са оснивачке скупштине спортског друштва „Младост“

Крајем мјесеца октобра у нашој школи одржана је оснивачка скупштина спортског друштва. Скупштини су присуствовали сви чланови спортских секција у школи, као и неколико професора. Гласањем скупштина је донијела одлуку да се спортско друштво зове »МЛАДОСТ«.

Истио иако скупштина је изабрала одбор СД »МЛАДОСТ«. При овом друштву формиране су рукометна, ногометна, одбојкашка, кошаркашка и шаховска секција. Све ове секције одмах су почеле са радом. Истио иако донесен је и план рада овог спортског друштва.

Спортска такмичења са гостима из Руме

Приликом гостивања ученика гимназије из Руме нашој школи, одржано је неколико спортских такмичења са гостима из Руме. Првог дана одржан је сусрет у ногомету и одбојци, а другог дана у рукомету и шаху. Наши представници одијели су побједе у ногомету (8 : 4) и у рукомету (14 : 7) док су гости били бољи у одбојци (3 : 1) и шаху (7 : 3) и рукомету — жене (6 : 3). Ови сусрети посржали су зближавање друштвених односа наших ученика и ученика из Руме. Наша школа је шакође добила позив од ученика из Руме да посржи гимназију у Руми.

Нерјешено ривалство

Имећу рукометних екипа III и IV разреда влада велико ривалство. Ове двије екипе су најбоље у школи и међу њима ширећа шражиши будиће првака школе у рукомету. До сада су ове двије екипе одиграле неколико пријатељских утакмица, али коначан резултат је нерјешен. Двије утакмице добила је екипа ширеће разреда, а двије утакмице екипа четирише разреда. Сада сви нестрпљиво чекају ировете када ће се одржати првенство школе у рукомету и када ће се ово иплате сигурно ријешити.

ТИХИЈ ЕМИР III РАЗ.

Богат програм спортског друштва „Младост“

У ожекиванју пролетних дана свакато је занимљиво чути какав је програм нашег спортског друштва »Младост«. Према плану овог друштва друго полугодиште ће обилвати разним спортским такмичењима. Наиме у првом полугодишту све спортске секције су се базирале на упознаванју основних елемената додиће спортске гране, док ће у другом полугодишту управа спортског друштва организовати низ спортских манифестација. У првом реду предвида се организовање првенства школе у сlijедећим дисциплинама: рукомет, ногомет и одбојка.

На прошлогодишњем првенству у рукомету прво мјесто у мушкој конкуренцији, како знамо, освојила је екипа садашњег IV разреда, а у женској конкуренцији прво мјесто освојила је екипа II-а разреда. Поред ових интерних такмичења у програму је организовање неколико турнира на којима би учествовале и екипе других школа. Свакако је најинтересантније путовање наших спортских екипа у Руму, гдје ће се одржати реванш-сусрети.

Ѕабіс Nedžad IV razred

Одбојкашка екипа наше школе на републичком турниру?

Прије неколико дана наша школа је примила позив од републичког одбојкашког савеза за учествовање у купу B и H. По свој прилици наша школа ће се одазвати позиву.

Да би учествовали на овом турниру играчи ће се морати регистровати у одбојкашком савезу. Према пропозицијима вјероватно први противник наше екипе биће нека средња школа из Добоја или Тузле. Да бић могла успјешно да се такмичи у овом купу одбојкашка секција ће морати много више да посвети пажње редовном одржавању тренинга.

Ѕабіс Nedžad IV razred

TEHNIČKI KUTAK

LJUBITELJI TEHNIKE!

U ovoj rubrici moći ćete u svakom broju naći razne zanimljive napise iz oblasti tehnike, i koji će vam koristiti za gradnju, i u njoj ćete naći sva potrebna uputstva.

U ovom broju daćemo vam nekoliko praktičnih savjeta koji će vam koristiti u radu.

MASTILO ZA PISANJE PO STAKLU

Običnim mastilom ili tušem ne možemo pisati po staklu.

Zato se treba pridržavati sljedećeg uputstva: potrebno je pomiješati čisti tuš sa malo vode i dodati nekoliko kapi vodenog stakla. Takav miješanje treba držati na komadu stakla ili ploči.

NESEGORIVI MATERIJAL

Drvo, papir, karton i slični materijali mogu se učiniti nesagorivim. To ćemo učiniti na vrlo jednostavan način. Takve materijale kao što su drvo, papir i ostali potopićemo u rastvor stipse.

NEIZBRISIVI TRAG OLOVKE

Da bi smo postigli neizbrisivi trag olovke, potrebno je olovku staviti u zaslađeno mlijeko.

NEKI PROBLEMI RADA TEHNIČKIH SEKCIJA

Svakako jedan od tekućih problema ovih sekcija je slabo finansijsko stanje. Sada se tehnička sekcija bazira na izradi školskih učila, kao i na opravci raznih stvari.

Međutim i za ove radove je potrebna izvjesna materijalna pomoć, bar za nabavku daske bez koje se ne može ni zamisliti rad tehničke sekcije.

U sličnom položaju su i radio amateri. Kod njih je još gore to što nisu konačno dobili radio-klub na korištenje, a bez koga je rad nemoguć. Za sada se izvode časovi teorije, a već su počeli i praktični radovi oko prvih detektora.

Šabić Safet IV raz.

Učenici, ljubitelji tehnike, saradujte i obogatite naš tehnički kutak vašim zanimljivim otkrićima iz oblasti tehnike.

KRATKO OBAVJEŠTENJE

Materijal koji vam je potreban za gradnju uređaja iz elektrotehnike možete nabaviti kod Šabić Safeta učenika IV-og razreda.

ZABAVNI KUTAK

Humor iz đачkog života NA ČASU SRPSKO-HRVATSKOG JEZIKA

Profesor: „Rečenica je misao iskazana riječima (pogleda prema Jovici koji ne pazi). Jovice, ponovi!“

Jovica (zbunjeno): „Ovaj... Rečenica je misao iz kazana“...

Profesor: „Jovice, nađi podmet u rečenici — Čovjek je kupio ovcu.“

Jovica: „Podmet je što mu je drugi čovjek podmetnuo metiljavu ovcu.“

Nastavnik pita učenika kakva je rečenica: Kamion prevozi drva.

Učenik: „Ovo je prevozna rečenica, druže, nastavniče!“

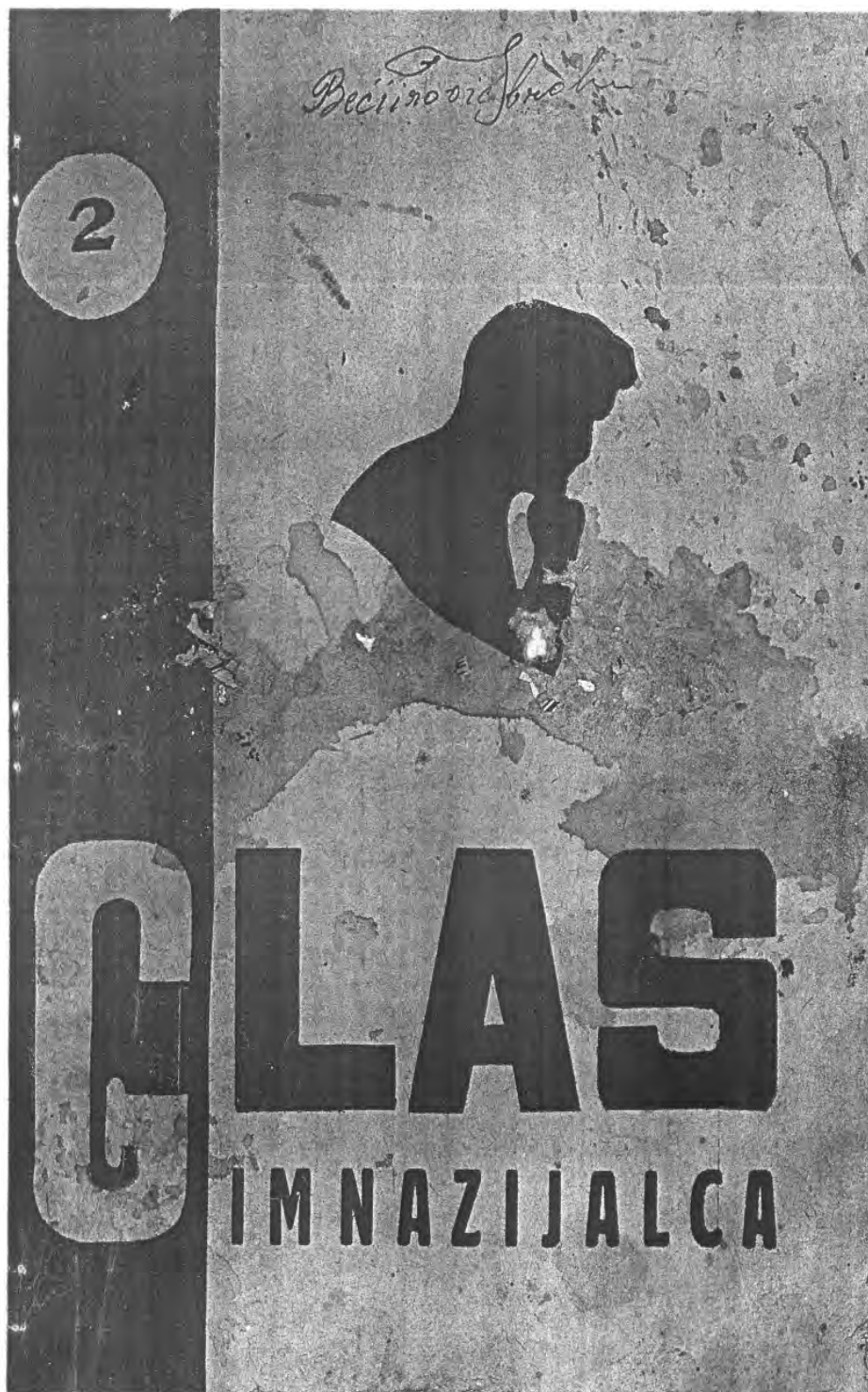
NA ČASU GEOGRAFIJE

Profesor priča učenicima o zvijezdama, planetama, bezvazdušnom prostoru itd.

Jedan učenik u uglu učionice sluša u polusnu. Da bi provjerio njegovu budnost profesor ga upita: „Šta je sunce?“

Učenik odgovori: „Sunce je usijan bezvazdušni prostor.“

UČENICI, SARADUJTE U NAŠEM LISTU!

SADRŽAJ:

1. ŠTA JE SA KULTURNO-ZABAVNIM ŽIVOTOM
OMLADINE U GRAČANICI
2. GRAČANIČKA GIMNAZIJA TO JE-250 UČENIKA
GRAČANIČKA GIMNAZIJA TO JE-5 UČIONICA
3. MALI INTERVJU
4. LITERARNI RADOVI:
I NAS JE ZABOLJELA TRAGEDIJA U BANOVIĆIMA
PJESME
PROZNI RADOVI
5. U SVIJETU KNJIŽEVNOSTI I UMJETNOSTI:
6. TEHNIČKI KUTAK
7. SPORTSKA STRANA.

*„Glas Gimnazijalca“ List Narodne omladine pri gimnaziji „Todor Pantić“ u Gračanici.
Uređuje redakcijski kolegijum: Muharem Zildžić, Purač Zlata, Petrović Milan i Prohić
Nusret. Glavni i odgovorni urednik: Prohić Nusret. Tehnički urednik: Panic Slobodan.
Korektor: Muharem Zildžić. List izlazi jedanput mjesečno za vrijeme školske godine.
List štampa štamparija „Zadrugar“ Gračanica.*

ŠTA JE SA KULTURNO-ZABAVNIM ŽIVOTOM OMLADINE U GRAČANICI

Kulturno-zabavni život omladine je tema o kojoj se mnogo diskutuje na svim odgovornim mjestima u gradu. Zaista i mi se pitamo: „Šta je sa kulturno-zabavnim životom naše omladine?“ Moramo odmah da konstatujemo da je on sveden na minimum. Zar je potrebno naglašavati da danas u Gračanici nema ni jedne solidno organizovane igranke, (igranke u pojedinim teritorijalnim aktivima su takve da bi bilo bolje da se i ne održavaju). KUD „Adam Alić“ je takođe prestalo sa radom. Uočavajući ovu činjenicu Opštini, komitet je na svom

gu uskladići sa mogućnostima. Nas nimalo ne čudi što omladina ide u hotel, kafanu itd. Nas nimalo ne čudi što desetina omladinaca svake nedjelje idu na igranke čak u Doboj ili Tuzlu. Igranke u našoj gimnaziji bar su donekle ublažavale ozbiljnost tog problema, ali sada kada su one zabranjene taj problem je došao do punog izražaja. Postojanje jednog omladinskog doma u Gračanici je neophodno, jer omladini se mora pružiti zabava. Nije nam jasno da u Gračanici preko zime, dok u drugim većim mjestima kulturno-zabavni ži-

posljednjem plenumu sveshrano razmotrio ovaj problem. Bilo je vrlo dobrih prijedloga. Na primjer: organizovanje matineja u hotelu jednom sedmično za omladinu, organizovanje igranki u prostorijama „Doma kulture“ i dr. Na plenumu su takođe učestvovali i prestavnici društvenih organizacija koje okupljaju omladinu i došlo je do opšte konstatacije da kulturno-zabavni život naše omladine treba poboljšati. Međutim, izgleda da je sve ostalo na toj konstataciji.

Još uvijek naša omladina satima šeta korzom, još uvijek je jedina njena razonoda kino bez obzira kakav film igrao.

Naime, poznato je da Gračanica nema uslova, ali ipak potrebe se mo-

vot je na zavidnoj visini, nismo mogli uopšte dobijati knjige iz gradske biblioteke. Čitaonica je takođe zatvorena. U ovakvim uslovima nemoguće je tražiti veću aktivnost Narodne omladine na drugim poljima društvene aktivnosti.

Kako ostale društveno-političke organizacije u gradu tako i Školski komitet Narodne omladine pri gimnaziji ne može biti ravnodušan prema ovom problemu, jer činjenica je da taj problem najviše pogađa naše učenike. S tim u vezi i ŠKNO-e je održao plenum koji je ukazao da mogućnosti postoje. Treba samo smjelije i odlučnije prići tom problemu. Priredba koju je dala naša škola najbolje ilu-

struje mogućnost poboljšanja kulturno-zabavnog života u gradu, a ujedno pokazuje da je omladina željna zabave. Ova priredba je pokazala kojim putem treba ići do konačnog uspjeha.

Uostalom u planu OKNO-e je da na proljeće sprovede intenzivnu aktivnost na polju kulturno-zabavnog života omladine. Na tom polju će se angažovati i SKNO-e iako radi pod teškim uslovima. Na kraju šta da kažemo, čime da zaključimo? Ipak svjesni smo da pored ostalog i svestrani kulturno-zabavni život omladine može stvoriti svjesnog i korisnog graditelja socijalizma.

Muharem Zildžić
Predsjednik SKNO-e

Gračanička gimnazija to je - 250 učenika

Gračanička gimnazija to je - 5 očitonica

Kakav apsurd. On nas često nagoni da razmišljamo, nagoni nas da sagledamo svoje potencijalne mogućnosti i uslove pod kojim radimo. Razmišljamo o tome u gužvi na usbnim hodnicima, razmišljamo o tome poslije odgođenih sastanaka literarne, dramske sekcije, poslije odgođenog sastanka Školskog komiteta. I uvijek dođemo do istih zaključaka. Ali vratimo se tri godine unazad. Mi se sjećamo. Nije to davno bilo kada smo napuštali Gračanicu u ranim jutarnjim časovima željni nauke da je nadamo u Dobroju ili Tuzli. Tada naše želje nisu bile ni luke da bismo mogli zamisliti gračaničku gi-

mnaziju ili smo je možda samo u snovima zamislili. A onda, nismo se ni nadali, otvorena je gimnazija. Kakva je to bila sreća, kakav ponos! Mi smo imali svoju školu, svoju gimnaziju. Možda to nije bila gimnazija iz naših snova, nije to bila gimnazija ni kao u Dobroju ili Tuzli, ali ipak bila je gimnazija. Nismo tada primjećivali usbe stepenice, niti mali broj učenika, jer nas je bilo 60 sa jedinstvenom željom i radošću, sa velikim članom i entuzijazmom u našem redu, u razvijanju svojih sposobnosti osnanim u dosadnom blepetanju vozova. Tada smo bili članovi literarne, dramske, folklorne, tehničke sekcije, bili smo članovi maršističkog bratstva i Školskog komiteta. Naše stvaralačke snage postale su stvarnost. Međutim želje ne bi bile želje kad bi se zaustavile u jednom trenutku. One uvijek rade i mi smo uvijek pomalo nezadovoljni. Možda je to dobro, jer vrijeme, društvo, socijalizam, sve ide strahovito naprijed, a mi moramo u borak s njim. Juče je gimnazija bila veliko ostvarenje naših snova, a danas možda ponekad zaželimo savremene kabinele za jezike, računalo da još jedanput pogledamo, kada nama još čudne, fizičke aparate, zaželimo da još jedanput uđemo u ogromnu školsku salu gdje se strabje nedelje vrte parovi ili da vidimo i raigramo na modernom sportskom poligonu. Možda želja 950. učenika ne može stati u zgradu od 5 učionica. Sve češće zamisljamo savremeniju zgradu gdje bi do maksimuma razvijali svoje stvaralačke snage. Možda želje ne bi bile želje ni kada bi se sve ostvarile. Znamo, naše želje nisu male, znamo slaba materijalna sredstva homine, i mi smo uvijek bili zahvalni i željeli smo da se odružimo društvu i bonam. Mi smo se uvijek trudili da bredom d'čarom komplifikovane fizičke aparate ili hemijske analize. Možda naše želje nisu neostvarljive. Uostalom, sutra će iz naše gimnazije izaći prvi maturanti, iduće godine drugi, ali mi bismo željeli da iduće generacije ne odgađaju svoje sastanke komiteta, svoje sastanke literarne ili dramske sekcije i da raspon između njihovih želja i stvarnosti bude što manji.

Muharem Z.

MALI INTERVJU

Vjerujemo da veliki dio učenika nije upoznat sa radom školskog odbora i školske zajednice, kao najvažnijih faktora u društvenom samoupravljanju u gimnaziji. Stoga smo napravili ovaj kratak intervju sa učenicima, članovima školskog odbora.

Prije svega da vam ih predstavimo. To su: Purac Zlata, Zildžić Zuma i Dragičević Miloš.

Oni su nam rado iznijeli svoj način rada i svoje mišljenje i zapažanja o radu školskog odbora. Čak su nam i obećali da će izveštavati naše učenike kratkim dopisima u listu o svom radu.

Prvo pitanje koje smo im postavili bilo je: Kako ocenjujete rad školskog odbora i kakva je njegova uloga u društvenom samoupravljanju posmatrajući ga s aspekta omladinske organizacije?

Mi smo i prošle godine bili članovi školskog odbora, pa smo prilično dobro upoznati sa njegovim radom. Rad školskog odbora ka najviše institucije u upravljanju školom bio je dosta uspješan, bar što se tiče problema koji su direktno vezani i za rad omladinske organizacije. Napominjemo da naše članstvo u školskom odboru daje mogućnost demokratskog načina rješavanja problema iz života i rada škole i pokazuje da omladinska organizacija uživa veliko povjerenje od strane uprave škole. Mi smo sa

svoje strane nastojali da opravdamo to povjerenje iznoseći probleme učenika, i opšte probleme Narodne omladine. U tom cilju potrošna je još veća orijentacija za konstruktivnu pomoć i saradnjom sa školskim odborom.

Sa svoje strane mi ćemo se još više angažovati da problemi NO budu riješeni na obostrano zadovoljstvo.

Možete li nam reći ili nabrojati neka pitanja o kojima je školski odbor raspravljao, a koji su u vezi sa radom NO?

Vrlo rado. Bvo samo nekih važnijih problema koji su bili na dnevnom redu na sjednicama školskog odbora. U prvcu, redu to su učenje i vladanje učenika, kulturno-zabavni život naše omladine itd. Ovoje bismo rado istakli i slučaj sa igrankama. Naime baho je i vama poznato školski odbor je zajedno sa nastavničim vijećem zabranio održavanje igranki u školskim prostorijama iako smo mi bili u principu protiv toga, jer to je dosada bio jedini način zbližavanja radničke i školske omladine, jedini oblik razonode naših učenika i jedini izvor prihoda SKNO. Ipak predlažemo SKNO da mnogo više pokloni pažnje ovom problemu ukoliko bi školski odbor dozvolio ponovno održavanje igranki, u što mi ne sumnjamo, tj. da razmotri mogu-

(Nastavak na strani 4)

MALI INTERVJU

(Nastavak sa strane 3)

čnost da igranke budu protkane i nekim programom.

Kakve su mogućnosti organizovanja ekskurzije na kraju godine?

O tome nije bilo riječi na sastanku školskog odbora, ali mislimo da će svakako do te ekskurzije doći. Naime, školski odbor je bio odvojio 50.000 dinara za zimsko logorovanje naših učenika, ali do toga nije došlo, pa bi ekskurzija bila neophodna.

Kojim metodom obavještavate učenike o pojedinim odlukama školskog odbora?

Prije svega napomenućemo da je obavješćivanje učenika o radu školskog odbora bilo dosta slabo. U dosadašnjoj praksi to je išlo preko

školskog komiteta. Međutim, i mi sami trebali bi se više angažovati da učenici budu blagovremeno upoznati sa našim radom.

I na kraju: Šta predlažete za poboljšanje rada školskog odbora o pitanjima iz rada omladinske organizacije?

Mi smo već ranije napomenuli da je potrebna veća koordinacija SKNO-školski odbor. Međutim, za poboljšanje našeg rada nužna je jača i svestranija aktivnost školske i razredne zajednice, jer bi nam time bila jasnija problematika naših učenika. Predložili bismo takođe da predstavnici omladinske organizacije prisustvuju sjednicama nastavnčkog vijeća jer bi to koristilo kako omladinskoj organizaciji tako i nastavničkom vijeću.

Muharem Zildžić

I nas je zaboljela tragedija u Banovićima

Zaista kao da je to juče bilo. Umrlo ih je 53. Neslalo je 53 osinjeha, 53 želje. Kao da smo juče čulali odavajuci posljednju poštu poginulim rudarima.

Mnogi naši učenici pokušali su da zabilježe taj trenetak svoje boli, da daju oduška svojoj tuži i saosjećanju sa milionima Jugoslovena.

(Zbog ograničenog prostora objavićemo samo najuspjelije odlomke iz radova naših učenika.)

ODJEKNULO JE BOLNO

Prve vijesti o nesreći u našem rudniku uglja »Tito« Banovići, strašno su nas potresle. Zaisla je žalosno. 53 rudara izgubilo je svoje živote. Tužni glasovi brzo su se raznijeli po čitavoj zemlji. 53 naša dobra druga, rudara, koji su još prije nekog vremena veselo slupali, ha dužnost i veselo izvršavali sve što se pred njih poslavljalo, sada leže mirno, nepomično ne znajući šta se oko njih događa.

Ovaj nezapamćeni događaj nikada neće biti zaboravljen. To je udarac koji boli i peče sve nas. Sa svih strana naše zemlje stigla je pomoć porodicama nastradalih.

Neka je slava palim drugovima koji su žrtvovali svoje živote u izgradnji socijalizma.

Popović Miroslava Id

Pjesma poginulim rudarima

Crvene zastave naže
na pola koplja stoje,
žalosno siroče briše
s očiju suze svoje.
Njihova nada tamo
jedamput zauvijek osta,
prokleta jama, crna
ta zar ti nije dosta.
Nek vam je slava, drugovi,
svako vam počast pruža,
na vašem grobu uvijek
rosna će cvjetati ruža.

Omerović Mehmedalkja Iib

Neočekivana sudbina

Bili su veseli, radosni i čili,
svakoga dana u rudniku su radili.
Uobičajeno sretno svakoga dana
jedan drugome su klicali, kao ptice
s grana.

I tada su pošli, radosni i čili
i tada su kao i uvijek, sretni bili,
ali nemilosrdna čeljust te zemlje klete
proguta njihove duše.
Ah, te jame proklete.

Žunić Azra Ia

Na žalu

Tamo, u noći, na žalu morskome,
Gdje dovi bijela labava gorskog,
Rasne ti ljubim ružice grudi
I tlače usne cijelom vrelom.

A ti si srećna mislila da sanjaš,
Budućnosti tvoj putela da kujaš,
I ruke nježno oko mene svila...
Oh, kako si dnevno izgledala mila,
U ženstvenoj strasti i naručju moje.

I zanesu mene strasti dirljive moje
Te ljubi tebe i te grudi tvoje,
A badra su tvoja drhtala us. mene,
Dok u vodi naše ljubice se gne,
Ah, koliko si tada plakala u sreći!

I jedno nas mila zaleće na žalu
I dionse pjesmu na bistrone valu,
O ljubavi karkoj bla nas dvoje spoji,
Na obali-tamo ona i sad sloji
I kivi srce u nadoj sreći.

Bojana Vujasiновић Džemal I a

Hvala

Желела сам да ти кажем хвала, али речи су лажне као блистави комади ситна-кла који само личе на дијаманте. И хтедох да ти поклоним осмехе које немам и који ће доћи на моје лице и сече које су некад шекле као врели бисери низ моје образе. Хтела сам да илалем кад одлазиш и од гануба кад си ме први пут загрелио, али су ми очи биле суге као исекак пусишце. Тад узех твоју речу и пољубих само прсије. А кад те одеш срећнем пољубићу твојојој длан да ти бар шако захвалим за љубав.

Бојана Вујасиновић, Гимназија Београд

Plameni cvet

Да ли си када ошворио пех и погледао у жар? Јеси ли видео пламени цвеш нежних крхких латица, шоили цвеш који дише, шине, гори, свешлим шаласавим иреливима? Цвеш плаве сјаблике, непосиојан као неко црвено перо ишине која лебди у сирџама шоилог ваздуха? Да. Видех шај цвеш. Као деије... И ирџих меку да осејим на длану о коме сам машао... Али он се шада расио на жар који ми изгори длан и имао је мирис нагорелог меса...

И увек, кад желим да ирџим дшш неком, све дубље је сагоревају нови ва-шрени цвешови, као мој непаборавни лажни цвеш деишњсја...

Бојана Вујасиновић, Гимназија Београд

UNIŠTENI SNOVI

... Dugo je čekala na uglu mosta, Bila je osrednje rasti, smedih krupnih očiju, pravilnog nosa i malo napućenih usnica. Njena duga smeda kosa talasala se na vjetru. Čekala je iako je znala da će on proći sa drugom i da se neće ni osvrnuti na nju. Ona je to znala, ali ipak još uvijek ga je voljela. Čak su joj i roditelji zabranjivali da se sa njim vida. Ona na to nije obraćala nikakvu pažnju i stala se, uprkos svim preprekama, sastajala sa njim. I tada, kada je mislila da će sve biti dobro, on je napusti. Zašto to ni sama nije znala. Bila je ubijedena da nije za to kriva, Ali eto, ipak je sve bilo uništeno, izgubljeno. Podigla je glavu i pogledala niz most. Most je bio pust. Tišinu su remetili samo njeni zvonki koraci. Vjetar je šibao, pripjao joj mantil uz tijelo i ona je osjećala hladnoću. Ni zi-

ma joj nije mogla otići želju da vidi voljeo biće. Okrenula se još jednom i pogledala niz most i ugledala njega. Bio je sa djevojkom. Primjetio je njen suzni pogled, i usne modre od bijesa. Htjela je da priđe, da mu nešto kaže, ali nije mogla. Nešto ju je zadržavalo. On je to primjetio, lako odgovornu djevojku od sebe i prišao joj. Osjetila je da će pasti, da će joj se nešto dogoditi. Međutim on je prišao sasvim mirno, spustio joj ruke na ramena i sasvim tiho, tako da ga je jedva čula rekao; „Svršeno je“. Njoj je taj glas izgledao mrzak i odvratn i svom snagom spusti njegove ruke sa svojih ramena. Njeni obrazi do tada rumeni, požutješe, a ruke i noge zadrhtaše. Gledala ga je očima punim mržnje, znajući da je baš ovog trenutka sve svršeno. Nije ni osjetila kad se on udaljio i otišao mo

žda, zauvijek. Opet je bila sama kao i malo prije. Ne gledajući i ne misleći kuda će polako se udaljavala sa mosta.

Kao kroz maglu, ona je vidjela njega, njegove oči: velike, crne, hladne i sflušala miran glas koji joj je rekao: „Svršeno je“.

Fazlić Enisa II a

Рифатови ножеви

Жагор и врева разбихе шћилливосій и самоју градске шржнице. Поче народ да долази к'о мѣшна вода, у разнобојној ношњи, шеќ кад се загледаш, ре'о би дошло прољеће.

Рифаџи Хариџ, ковач по занайџу, и овога џџша изложио своју робу у дну шржне џиџаце, џа се завукао у широк сељачки гуџ, чекајући мѣштерије. Долазе сељаци, гледају лијепо исковане ножеве од чистог челика како их Рифаџи хвали, пробају рез на нокџу, узимају и одлазе.

А Рифаџи, џима новац крџуним црним рџкама, озарена лица шрџа у новчаник, задовољан, као кад се дјешетџу кџџи каква лијепа играчка. За час распрода, сџџџа вреџу у ранац, џџџи на леџа и крену џџџ чаршџе.

Бегановић Џемах I-а

Vjetar je šumio

Vjetar je šumio tiho
na mostu kad si me sreća.
S neba su gledale laste
ruku si moju htjela.

Nebo je tmurno sada
odletjele su laste
izgubila se ljubav
u zimskoj noći što raste.

Kada stupaš na most sada
nemoj ga kleti mila,
suze me peku, odlazi snaga,
ne mislim na ljubav što je bila.

Latifović Abdulferhat IV

*

Nekada ću da se sjetim
tvoga milovanja.

I šuma lišta što ga vjetar nosi.

Uz pjesmu šumskih ptica
i šapata granja...

I novogodišnjih pahuljica na
tvojoj kosti.

Milovao sam ti kosu,
ljubio sočne usne

I stajali smo dugo na ploči

Brojali zvijezde, gledali mjesec
i šaputali tiho.

A mjesec ih je ponekad krio.

Latifović Abdulferhat IV

Nezaborav slučaja

U grudima srce

i krv bljedi

od oticanja

gnušavih rijeka,

Pod točkovima

koljena su ravnala

šljunak.

Kada se samo

nazirao kraj nogama

čvršće je tračnice života

i red krvavih pragova

prekrlio crni dim.

Drago Jovanović
gimnazija Tuzla

PRVO ISKUSTVO

U takmičenju za odbojkaški kup BiH ekipa naše škole dobila je za protivnika ekipu „Partizana“ iz Lukavca, koja je jedna od najboljih odbojkaških ekipa u našoj republici (prvak republike 1959 godine).

Prema očekivanju glatko smo izgubili sa 3:0 (15:7, 15:6, 15:5). Veći otpor naša ekipa je pružila u prvom setu, gdje je jedno vrijeme i vodila sa 6:5.

Ovaj susret poslužiće nam kao jedno veliko iskustvo, jer smo upoznali novu i savremenu taktiku u odbojci, što će nam u buduću vrlo dobro koristiti.

Samo sudijina izjava poslije utakmice svjedoči o dobrom kvalitetu naše ekipe i da u polju ne zaostajemo iza svojih protivnika. Potrebno nam je još samo veće iskustvo na mreži.

Naša ekipa igrala je u sljedećem sastavu: Mandurić, Popović, Šabić, Beganović, Zeljaglić, Šuvalić i Popović II

Šabić Nedžad IV

PRED RUKOMETNO PRVENSTVO ŠKOLE

Prije nekoliko dana održan je sastanak Upravnog odbora SD „Mladost“ na kome je donešena odluka da se u mjesecu martu, aprilu i maju održi rukometno prvenstvo škole za muškarce i žene. Na istom sastanku izabrana je komisija koja će pripremiti, a ujedno i voditi, ovo prvenstvo. Ova komisija će se ovih dana sastati da bi odredila raspored takmičenja, sudije koje će voditi utakmice kao i delegate.

Takmičenje će se održati po jednostrukom bod-sistemu, a učesťvovaće sva odjeljenja naše škole. Za ovo prvenstvo u školi vlada veliko interesovanje. Prave se razne prognoze i diskutuje se ko bi mogao postati školski rukometni prvak. Ipak najviše šansi ima ekipa III razreda, čija je ekipa ujednačena i uigrana.

Tihlić Emir III razred

Međurazredni odbojkaški turnir

Početkom marta održano je međurazredno takmičenje naše škole u odbojci. Ovo takmičenje koje je održano u sali doma „Partizana“ poslužilo je kao odmjeravanje snaga pred početak proljećnog prvenstva. Učesťvovalo je 10 ekipa, a igralo se po kup-sistemu, s tim što su prije ekipe ulazile u finale i međusobno odlučivale o konačnom plasmanu. Kao što se i očekivalo u finale su ušle ekipe četvrtog, trećeg i drugog razreda učiteljske škole. U finalnim borbama prvo mjesto osvojila je ekipa III razreda, a ekipa IV drugo. Naročito je bio zanimljiv susret između ekipa III i IV razreda što govori sam rezultat od 3:2. Sve ekipe su pružile dobru igru. Organizatori zasluđuju pohvalu i željeli bi smo da se i dalje nastavi ovako.

Korisna akcija

Kada neko dođe na igralište kraj doma „Partizana“ zapanjiće se ružnom slikom koju ovo igralište pruža, jer to gotovo i nije više rukometno igralište. Ono je puno blata i tragova od kola koja prelaze preko njega vučući pijesak za Osmogodišnju školu. I odbojkaški teren nije u boljem stanju. Pošto naši učenici najviše koriste taj teren ŠKNO-e, je na svom posljednjem sastanku odlučio da na njemu organizuje jednu zaista korisnu akciju. Potreban nam je samo šljunak koji bi se nasuo na ove terene. Potrebno je takođe i drenaža ovih terena. Ako ova akcija uspije dobićemo zaista dva lijepa igrališta na kojima će svi, a naročito naši učenici, provoditi lijepe časove u igri.

TEHNIČKA I SPORTSKA STRANA

LIUBITELI TEHNIKE!

U ovoj rubrici moći ćete u svakom broju naći razne članke iz oblasti tehnike koji su pristupačni za gradnju i u njoj će amater-konstruktor naći sva potrebna uputstva!

Kratak kurs radio-tehnike za mlade radioamatere

Свиња је познато да је за остварење једне радњице потребно да на једној свињи постоје три уређаја који се називају водонични или одвињачи, а на другој свињи пријемник као потрошач емисионе енергије. Средством помоћу кога се врши ширисонично радиокомуникацију се електризовали свињашце. Ови свињашце се краће зову радио-свињашце. У овом броју црно биво се изабавиши са крашким описом једног предвајца не узлази дошле у шеоирију. Ако теке чишале буде иншереовада шеоирија предвајца, али шеоирија цишања с вези шого, нека за енегери број пријеме цишања и дошале их редакцију чотишце.

А сада, покушајући да описем један савремени радиофонски предајник. Приликом овог описа предпостављам да су читаоцима познати основи из електротехнике.

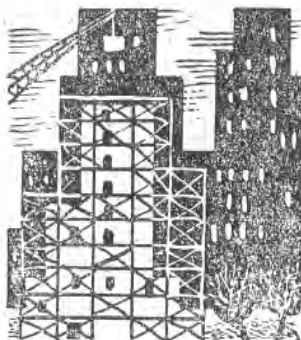
Сваки савремени пријемник или одлашких са-
стоји се од више уређаја као дијелова једне цјелине.
То уређаји су: смјешеници у више пријемника.
Неке пераде које садрже две уређаје: длашче
у међусобно и по неколико километара. Свака ра-
диостаница има своју властиту дужину на којој
смје да ради. Највише њених програма на радио-
смају за снагу сличне је длачи КХЗ (килохер-
ца). Тиме је међународном конвенцијом сире-
шено омеђање једне радиостанице од друге. На
опаћ услед „прочељности“ нарочито средње-
длашног подручја постоји и више радиостаница
које ради на истој властиту дужину. Али њу се
води рачуна да те радиостанице буду припо-
вно доста удаљене и не одвише снажне. То су
шловани доконе радиостанице. Тако је исто
са Радио-Тузлом као локалном радиостаницом
за наш град. Многу су се можда бишљаш зашито
се повољачу емисије са зрачењем неке станице.
То је случај и са Радио-Тузлом, нарочито у ра-
ним јуларним часовима. Касније емисије
постојено ишчезавају, али када је и ради-
останица већ при крају програма. То је баш јед-
на од узрока што више станица ради на истој
длашној дужини. Многу су пријемници да је
пријем радиопрограма значајно снажнији пош.
Из овога слида, пошто неколико локалних радио-
станица ради на јед, а не (длашно дужина Ро-
дио-Тузле) да бемо биш неколико локалних ста-
ница у јуларним часовима четири повољаче
као карактеристично зрачење. Али међу њима
би биш најјача емисија Радио-Тузле, као најближе
локалне станице. Сада, пошто „узлазно“ са дан
пријем радиостаница слаби, те слаби и пријем оних
неколико локалних станица, а пријем Радио-Туз-
ле остаје на довољно јачини (пошто је доста
близу) и постојеће се чини.

Уверед да напосмем описати предатник, да се одвијају сајмови из смјерних делова: елевације појачача звучних фреквенција мегахерца, осцилатора, сјеменица за појачавање осцилација, изазаног сјеменица, симболназора напона, исправљачког сјеменица и антеноског посређавања обично су смјештени негде у граду. Антене су поделjene на неколико класификација далеко од града. Величина антене се узима обично 1/4 таласне дужине радиосијалице. Пољубо од микрофона кроз посређавање радиосијалице. Звучни шидаси која као микрофонско сјерца изазове из микрофона прво иду у контролни собу која је шематично називају „техника“ На средини ше собе је команди сја. Преко шие сјила се укључују разне емисије и доље се воде кабловима до других посређавајућих су у ван града. Ту је поред командног сјила зређај за снимање плоча, ма дјелова за појавање, линијски појачивачи, магнетоскопи, центријални електрични часовник који сјавља све остале часовнике у повои.

Важан дио радиостанице је ослишашор високе фреквенције. Ове фреквенције значајнај дајашај да приме ниске (звучне) фреквенције и да их пренесу од антене предајника до антене пријемника. Сада, када смо пренијели говор или музику помоћу високе фреквенције, пошребно је да поставимо пријемну антену а те тлазасе, „схватамо“, па да их водимо у пријемник, који ће опис пошаси у смишљеном броју.

Уз савиц пријемника (од слиједећег броја) биће дајти и теоријска објашњења тако да ће читалац уз вољу и мало напора моћи изразити мишљење.

Шабунь Сафеев IV раз.

PREDSTAVLJAMO VAM NAŠE SPORTISTE

Iako naša škola postoji tek nekoliko godina u njoj se sport veoma razvio. Razvijene su gotovo sve sportske grane, pa ima i mnogo dobrih sportista. Zato mi je bilo vrlo teško da se odlučim koga u ovom broju da predstavim našim čitaocima kao jednog od najboljih sportista naše škole, ipak sam se odlučio za Ahmeda Zejnilagića učenika II razreda. Zejnilagić je svestrani sportista, bavi se gotovo svim sportskim granama i pokazuje vidne rezultate. U pojedinim sportovima kao odbojci i nogometu jedan je od najboljih u školi. Nije nimalo čudno što vrlo mlad igra u prvom timu nogometnog kluba „Bratstvo“. Ali on ima i jednu manu. Prilično je nedisciplinovan i neodgovoran. Kada i to popravi postao bi od njega sportista koji će da služi za primjer drugima.

Šabić Nedžad IV razred

Nekoliko kratkih obavještenja

Mnogi učenici gimnazije interesuju se za nabavku raznih knjiga i časopisa iz elektro i radiotehnike. Ovom prilikom ih obavještavamo da časopis „Radioamater“ mogu poručiti od Tehničke knjige, Beograd, 7. VII. 26/1, a na tekući račun: 101-26-1-763.

Časopis izlazi jedamput mjesečno. Godišnja pretplata 1.200 dinara, polugodišnja 600 dinara.

Na istu adresu i broj tekućeg računa možete se pretplatiti i na Tehničke novine. Godišnja pretplata iznosi 480 dinara. List izlazi 2 puta mjesečno.

Da li poznaješ tehniku

U slijedećem broju IZNENADENJE: pitanja na temu: da li poznaješ tehniku-nagradni konkurs Tehničkog kutka. O samom konkursu i pitanjima u slijedećem broju „Glasa gimnazijalca“.

KAD SE AMATER S. Š. ZALJUBI

Zadovoljstvo mi je da ti se ovim pisom javim. Imam čast da te upoznam i da te istinski pozdravim. Kad tebe vidim, srećan sam kao pobjednik koji se vraća sa bojišta. I zato ti ljubav izjavljujem s tehničke strane gledišta. Ja mislim da znaš vrijednost tehnike u koliko čitaš štampu. Vjeruj mi draga više te cijenim nego najskuplju radio lampu. Ti si zaista krasna i sve djevojke ne mogu takve biti. Ali, nedostupna si kao viještački sateliti. Te tvoje divne oči su kao dvije radio lampe koje sijaju. One kao da emituju radiotalase i mira mi ne daju. Ah, taj tvoj glasić kao divni signal koga neka radiostanica emitira, ta tvoja emisija u meni struju indukuje koja me u srce dira. Noge su ti draga kao dva stuba televizijske antene. Polako koračaju, ali ne znam da li će te donijeti do mene. Kosa ti je krasna kao najtanja žica za transformator, a sluh ti je izoštrjen kao da si amater-operator. Jednom rječju draga savršena si kao televizija, osjetljiva kao fotočelija, a precizna kao radarska konstrukcija. Ako me zaista voliš, reci mi molim te kao rođena brata. Budi iskrena tako ti svih električnih uređaja i tvog ti radio aparata. A sada mislim da ti je dosta mojih komplimenata. Tvoj odgovor čekam nestrpljivo kao signal amatera sa dalekih kontinenata.

Šabić Safet IV